

Teismo praktikos rinkinys

TEISINGUMO TEISMO (pirmoji kolegija) SPRENDIMAS

2019 m. gegužės 23 d.*

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą – Vartotojų apsauga – Direktyva 1999/44/EB – Pristatytos prekės neatitikimas sutarčiai – 3 straipsnis – Vartotojo teisė į nemokamą prekių atitikties sutarčiai užtikrinimą per protingą laiką ir nesukeliant jam jokių didelių nepatogumų – Vietos, kurioje vartotojas privalo pateikti nuotolinės prekybos būdu pirktą vartojimo prekę, kad pardavėjas užtikrintų jos atitiktį sutarčiai, nustatymas – Prekės atitikties sutarčiai užtikrinimo „nemokamai“ sąvoka – Vartotojo teisė nutraukti sutartį“

Byloje C-52/18

dėl *Amtsgericht Norderstedt* (Norderšteto apylinkės teismas, Vokietija) 2017 m. gruodžio 27 d. nutartimi, kurią Teisingumo Teismas gavo 2018 m. sausio 29 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

Christian Füllä

prieš

Toolport GmbH

TEISINGUMO TEISMAS (pirmoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas J.-C. Bonichot, teisėjai C. Toader, A. Rosas, L. Bay Larsen ir M. Safjan (pranešėjas),

generalinis advokatas N. Wahl,

kancleris A. Calot Escobar,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

- Vokietijos vyriausybės, atstovaujamos T. Henze, M. Hellmann ir J. Möller ir A. Berg,
- Prancūzijos vyriausybės, atstovaujamos D. Colas ir J. Traband ir A.-L. Desjonquères,
- Europos Komisijos, atstovaujamos N. Ruiz García ir M. Noll-Ehlers,

susipažinęs su 2019 m. sausio 15 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

* Proceso kalba: vokiečių.

Sprendimą

- 1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl 1999 m. gegužės 25 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 1999/44/EB dėl vartojimo prekių pardavimo ir susijusių garantijų tam tikrų aspektų (OL L 171, 1999, p. 12; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 15 sk., 4 t., p. 223) 3 straipsnio išaiškinimo.
- 2 Šis prašymas buvo pateiktas atsižvelgiant į Christian Füllą ir *Toolport GmbH*, Vokietijos teisės aktais įsteigtos bendrovės, ginčą dėl reikalavimo grąžinti perkant palapinę sumokėtą kainą, grindžiamo Ch. Füllą įgyvendinama teise nutraukti pirkimo-pardavimo sutartį.

Teisinis pagrindas

Sąjungos teisė

- 3 Direktyvos 1999/44 1 ir 10–12 konstatuojamosiose dalyse numatyta:
 - „(1) kadangi [EB] 153 straipsnio 1 ir 3 dalyse numatyta, kad priemonėmis, kurių Bendrija imasi pagal [EB] 95 straipsnį, ji turėtų prisidėti prie aukšto lygio vartotojų apsaugos sukūrimo;
 - <...>
 - (10) kadangi tada, kai prekės neatitinka sutarties, vartotojai privalėtų turėti teisę į nemokamą prekės atitikimo [atitikties] sutarčiai atkūrimą [užtikrinimą] jų pasirinkimu tas prekes pataisant ar pakeičiant arba, jei to nepadaroma, sumažinant jų kainą ar nutraukiant sutartį;
 - (11) kadangi vartotojas pirmiausia gali reikalauti, kad pardavėjas pataisytų arba pakeistų prekes, nebent tokios teisės gynimo priemonės būtų neįmanomos arba neproporcingos; kadangi tai, ar teisės gynimo priemonė yra neproporcinga, turėtų būti nustatoma objektyviai; kadangi teisės gynimo priemonė būtų neproporcinga, jeigu ja, lyginant su kita teisės gynimo priemone, būtų nustatytos nepagrįstos išlaidos; kadangi, siekiant nuspręsti, ar [kad] išlaidos yra nepagrįstos, išlaidos, nustatytos viena teisės gynimo priemone, turėtų būti žymiai didesnės negu kita teisės gynimo priemone nustatytos išlaidos;
 - (12) kadangi, jeigu nėra atitikimo [atitikties], pardavėjas susitarimo būdu visada gali pasiūlyti vartotojui bet kokią kitą galimą teisės gynimo priemonę; kadangi vartotojas turi teisę rinktis, priimti ar atmesti šį pasiūlymą.“
- 4 Šios direktyvos 1 straipsnio „Taikymo sritis ir sąvokos“ 1 dalyje numatyta:

„Šios direktyvos tikslas – suderinti valstybių narių įstatymus ir kitus teisės aktus dėl vartojimo prekių pardavimo ir su tuo susijusių garantijų tam tikrų aspektų, siekiant užtikrinti vieningą minimalų vartotojų apsaugos vidaus rinkoje lygį.“
- 5 Minėtos direktyvos 2 straipsnio „Atitikimas [Atitiktis] sutarčiai“ 1 dalyje nustatyta:

„Pardavėjas privalo pateikti vartotojui prekes, kurios atitinka pardavimo sutartį.“
- 6 Tos pačios direktyvos 3 straipsnis „Vartotojo teisės“ suformuluotas taip:

„1. Pardavėjas yra atsakingas vartotojui už bet kokį neatitikimą, esantį prekių pateikimo metu.

2. Esant neatitikimui, vartotojas turi teisę į nemokamą prekių atitikimo [atitikties] sutarčiai užtikrinimą jas pataisant ar pakeičiant pagal šio straipsnio 3 dalį, arba teisę į atitinkamą kainos sumažinimą arba su tomis prekėmis susijusios sutarties nutraukimą pagal šio straipsnio 5 ir 6 dalis.

3. Vartotojas pirmiausia gali reikalauti, kad pardavėjas nemokamai pataisytų arba pakeistų prekes, nebent tai yra neįmanoma ar neproporcinga.

Teisės gynimo priemonė laikoma neproporcinga, jeigu ją, palyginti su alternatyvia teisės gynimo priemone, pardavėjui nustatomos nepagrįstos išlaidos, atsižvelgiant į:

- vertę, kurią prekės turėtų, jeigu nebūtų neatitikimo,
- neatitikimo reikšmingumą

ir

- tai, ar alternatyvi teisės gynimo priemonė galėtų būti įgyvendinta nesukeliant didelių nepatogumų vartotojui.

Bet koks prekių pataisymas ar pakeitimas atliekamas per protingą laiką ir nesukeliant jokių didelių nepatogumų vartotojui, atsižvelgiant į prekių pobūdį ir paskirtį, dėl kurios tos prekės vartotojui buvo reikalingos.

4. Šio straipsnio 2 ir 3 dalyse sąvoka „nemokamai“ reiškia [apima] išlaidas, reikalingas užtikrinti prekių atitikimą [atitiktį], visų pirma pašto, darbo ir medžiagų išlaidas.

5. Vartotojas gali reikalauti atitinkamai sumažinti kainą arba nutraukti sutartį, jeigu:

- vartotojas neturi teisės nei į prekių pataisymą, nei į jų pakeitimą, arba
- pardavėjas per protingą laiką neįgyvendino teisės gynimo priemonės, arba
- pardavėjas neįgyvendino teisės gynimo priemonės nesukeldamas didelių nepatogumų vartotojui.

6. Vartotojas neturi teisės nutraukti sutarties, jeigu neatitikimas yra nedidelis.“

7. Direktyvos 1999/44 8 straipsnio „Nacionalinė teisė ir minimali apsauga“ 2 dalyje nustatyta:

„Kad užtikrintų aukštesnio lygio vartotojų apsaugą, valstybės narės šios direktyvos taikymo srityje gali priimti ar palikti galioti griežtesnes nuostatas, neprieštaraujančias Sutarčiai.“

Vokietijos teisė

8. Direktyva 1999/44 į Vokietijos teisę perkelta nuostatomis, kuriomis iš dalies pakeistas *Bürgerliches Gesetzbuch* (Vokietijos civilinis kodeksas, toliau – BGB). BGB 269 straipsnyje „Prievolės įvykdymo vieta“ nustatyta:

„1. Jei prievolės įvykdymo vieta nėra nustatyta ir negali būti numanoma atsižvelgiant į aplinkybes, visų pirma į prievolinių santykių pobūdį, prievolė turi būti vykdoma toje vietoje, kur skolininkas nuolat gyveno prievolinių santykių atsiradimo momentu.

2. Jei prievolė atsirado skolininkui vykdant prekybinę ar gamybinę veiklą ir jei pastarojo prekybos ar gamybos patalpos buvo ne jo nuolatinėje gyvenamojoje, o kitoje vietoje, šių patalpų vieta pakeičia nuolatinę gyvenamąją vietą.
 3. Vien remiantis faktu, kad skolininkas apmoka siuntimo išlaidas, negalima daryti išvados, kad vieta, kur siunčiama, turi būti prievolės įvykdymo vieta.“
- 9 BGB 439 straipsnyje, taikomame pagrindinės bylos aplinkybėmis, „Sutarties įvykdymas *a posteriori*“ nustatyta:
- „1. Pirkėjas gali kaip sutarties įvykdymo *a posteriori* savo pasirinkimu reikalauti pašalinti neatitikimus arba pateikti daiktą be neatitikimų.
 2. Pardavėjas padengia išlaidas, reikalingas sutarčiai įvykdyti *a posteriori*, visų pirma transportavimo, kelionės, darbo ir medžiagų išlaidas.
 3. [P]ardavėjas gali atsisakyti vykdyti sutartį *a posteriori* pirkėjo pasirinktu būdu, jei toks vykdymas įmanomas tik patiriant neproporcingų išlaidų. Šiuo tikslu visų pirma turi būti atsižvelgiama į daikto vertę, kurią jis turėtų, jeigu nebūtų neatitikimo, neatitikimo reikšmingumą ir tai, ar alternatyvi sutarties įvykdymo *a posteriori* priemonė galėtų būti įgyvendinta nesukeliant didelių nepatogumų pirkėjui. Tokiais atvejais pirkėjas turi teisę pasirinkti tik alternatyvius sutarties *a posteriori* įvykdymo būdus, tačiau tai nepažeidžia pardavėjo teisės taip pat atsisakyti alternatyvaus sutarties įvykdymo *a posteriori* laikantis pirmajame sakinyje nurodytų sąlygų.
 4. Pardavėjas, kuris, vykdydamas sutartį *a posteriori*, pateikia sutartį atitinkantį kokybišką daiktą, gali reikalauti, kad pirkėjas grąžintų nekokybišką daiktą pagal 346–348 straipsnius.“

Pagrindinė byla ir prejudiciniai klausimai

- 10 2015 m. liepos 8 d. Ch. Füllä iš *Toolport* telefonu įsigijo palapinę, kurios matmenys 5x6 m.
- 11 Palapinę pristačius į Ch. Füllä gyvenamąją vietą, jis konstatavo prekės neatitikimą sutarčiai ir pareikalavo, kad *Toolport* užtikrintų jos atitiktį jo gyvenamojoje vietoje. Jis negrąžino šios palapinės *Toolport* ir nesiūlė to daryti. Savo ruožtu *Toolport* atmetė Ch. Füllä reikalavimus, susijusius su minėtos palapinės neatitikimu sutarčiai, laikydama juos nepagrįstais. Tuo pat metu ji nenurodė Ch. Füllä, kad buvo būtina palapinę transportuoti į jos buveinės vietą, taip pat nepasiūlė jam iš anksto apmokėti transportavimo išlaidų.
- 12 Šiame etape šalys neaptarė vietos, kur turėjo būti užtikrinta palapinės atitiktis sutarčiai. Be to, šalių sudarytoje sutartyje šiuo klausimu nieko nebuvo numatyta.
- 13 Tokiomis aplinkybėmis Ch. Füllä pareikalavo nutraukti sutartį ir grąžinti jam už šią palapinę sumokėtą pirkimo kainą, o jis savo ruožtu įsipareigojo grąžinti palapinę.
- 14 Kadangi *Toolport* nepatenkino šio reikalavimo, Ch. Füllä pateikė ieškinį *Amtsgericht Norderstedt* (Norderšteto apylinkės teismas, Vokietija).
- 15 Minėto teismo nagrinėjamoje byloje *Toolport* pirmą kartą nurodė, kad jo buveinė buvo vieta, kur gali būti užtikrinta nagrinėjamos prekės atitiktis sutarčiai.

- 16 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismo nuomone, labai svarbu yra nustatyti vietą, kur turi būti užtikrinama nagrinėjamos prekės atitiktis, siekiant išsiaiškinti, ar Ch. Fülla suteikė *Toolport* galimybę pataisyti ar pakeisti šią prekę arba „protingą laiką“, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 1999/44 3 straipsnio 5 dalį, kad vadovaujantis šia nuostata būtų galima nutraukti sutartį.
- 17 Šiuo klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas pažymi, kad pagal Vokietijos teisinę sistemą vieta, kur turi būti užtikrinta prekės atitiktis sutarčiai, nustatoma pagal BGB 269 straipsnį, pagal kurį svarbiausia yra tai, ką šalys susitarė. Nesant sutartyje įtvirtinto susitarimo dėl šios vietos, reikėtų atsižvelgti į konkretaus atvejo aplinkybes, pirmiausia į nagrinėjamos prievolės pobūdį. Jeigu iš jų negalima daryti galutinių išvadų, sutarties įvykdymo vieta yra laikytina ta vieta, kur prievolių santykių atsiradimo metu buvo skolininko nuolatinė gyvenamoji vieta arba prekybos ar gamybos patalpos.
- 18 Taigi prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas pažymi, kad, atsižvelgiant į *Bundesgerichtshof* (Vokietijos Aukščiausiasis Federalinis Teismas) jurisprudenciją, BGB 269 straipsnis turi būti aiškinamas taip, kad šioje byloje vartotojas dėl atitikties sutarčiai užtikrinimo yra įpareigotas pateikti aptariamą pardavėjui jo buveinės vietoje.
- 19 Vis dėlto prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas abejoja, ar toks aiškinimas atitinka Direktyvos 1999/44 nuostatas, ir teigia, kad, atsižvelgiant į aptariamą prekės charakteristikas, transporto organizavimas gali sukelti vartotojui „didelių nepatogumų“, kaip tai suprantama šios direktyvos 3 straipsnio 3 dalyje.
- 20 Minėto teismo teigimu, vieta, kur gali būti užtikrinama prekės atitiktis sutarčiai suteikiant kuo didesnę vartotojo apsaugą, yra vieta, kur tokia prekė yra. Toks požiūris leistų pardavėjui pačiam veiksmingiausiu būdu organizuoti šios prekės patikrinimą. Pardavėjas galėtų patikrinti minėtą prekę jos buvimo vietoje arba organizuoti jos persiuntimą savo sąskaita ir pagal savo instrukcijas.
- 21 Kita vertus, šio teismo manymu, vieta, kur turi būti užtikrinama prekės atitiktis sutarčiai, neturėtų būti nustatoma remiantis kiekvieno konkretaus atvejo aplinkybėmis, nes tai lemtų, bent vartotojui, teisinį netikrumą.
- 22 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas taip pat abejoja, ar prekės atitikties sutarčiai užtikrinimas nemokamai, kaip tai nustatyta Direktyvos 1999/44 3 straipsnio 3 dalies pirmoje pastraipoje, apima vartotojo teisę reikalauti apmokėti šios prekės transportavimo iki pardavėjo buveinės išlaidas, kad pastarasis galėtų pataisyti šią prekę arba ją pakeisti.
- 23 Šiomis aplinkybėmis *Amtsgericht Norderstedt* (Norderšteto apylinkės teismas) nutarė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:
- „1. Ar Direktyvos 1999/44 3 straipsnio 3 dalies trečią pastraipą reikia aiškinti taip, kad nuotolinės prekybos būdu pirktą vartojimo prekę vartotojas, norėdamas, kad prekiautojas ją pataisytų arba pakeistų, visuomet privalo pateikti prekės buvimo vietoje?
2. Jei į pirmąjį klausimą būtų atsakyta neigiamai:
- ar Direktyvos 1999/44 3 straipsnio 3 dalies trečią pastraipą reikia aiškinti taip, kad nuotolinės prekybos būdu pirktą vartojimo prekę vartotojas, norėdamas, kad prekiautojas ją pataisytų arba pakeistų, visuomet privalo pateikti prekiautojo buveinėje?

3. Jei į antrąjį klausimą būtų atsakyta neigiamai:

kokius kriterijus galima kildinti iš Direktyvos 1999/44 3 straipsnio 3 dalies trečios pastraipos, siekiant nustatyti vietą, kurioje vartotojas, norėdamas, kad prekiautojas pataisytų arba pakeistų nuotolinės prekybos būdu pirktą vartojimo prekę, privalo ją jam pateikti?

4. Jeigu vieta, kurioje vartotojas privalo prekiautojui pristatyti nuotolinės prekybos būdu pirktą vartojimo prekę tam, kad šis ją patikrintų ir galėtų *a posteriori* įvykdyti sutartį (visuomet arba konkrečiu atveju), yra prekiautojo buveinė:

Ar tai, kad vartotojas privalo iš anksto apmokėti prekės nuvežimo ir (arba) atvežimo atgal išlaidas, yra suderinama su Direktyvos 1999/44 3 straipsnio 3 dalies pirma pastraipa, siejama su šios direktyvos 3 straipsnio 4 dalimi, ar „nemokamo pataisymo“ pareiga reiškia, kad minėtas išlaidas iš anksto privalo apmokėti pardavėjas?

5. Jeigu vieta, kurioje vartotojas privalo prekiautojui pateikti nuotolinės prekybos būdu pirktą vartojimo prekę tam, kad šis ją patikrintų ir galėtų *a posteriori* įvykdyti sutartį (visuomet arba konkrečiu atveju), yra prekiautojo buveinė, ir jeigu vartotojo pareiga iš anksto apmokėti prekės transportavimo išlaidas yra suderinama su Direktyvos 1999/44 3 straipsnio 3 dalies pirma pastraipa, siejama su 3 straipsnio 4 dalimi:

ar Direktyvos 1999/44 3 straipsnio 3 dalies trečią pastraipą, taikomą kartu su 3 straipsnio 5 dalies antra įtrauka, reikia aiškinti taip, kad vartotojas, kuris tik informavo prekiautoją apie vartojimo prekės neatitikimą, bet nepasiūlė nuvežti jos iki prekiautojo vietos, neturi teisės nutraukti sutartį?

6. Jeigu vieta, kurioje vartotojas privalo prekiautojui pateikti nuotolinės prekybos būdu pirktą vartojimo prekę tam, kad šis ją patikrintų ir galėtų *a posteriori* įvykdyti sutartį (visuomet arba konkrečiu atveju), yra prekiautojo buveinė, bet vartotojo pareiga iš anksto apmokėti prekės transportavimo išlaidas yra nesuderinama su Direktyvos 1999/44 3 straipsnio 3 dalies pirma pastraipa, siejama su 3 straipsnio 4 dalimi:

ar Direktyvos 1999/44 3 straipsnio 3 dalies trečią pastraipą, siejamą su 3 straipsnio 5 dalies antra įtrauka, reikia aiškinti taip, kad vartotojas, kuris tik informavo prekiautoją apie vartojimo prekės neatitikimą, bet nepasiūlė nuvežti jos iki prekiautojo vietos, neturi teisės nutraukti sutartį?“

Dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą priimtinumom

²⁴ Vokietijos vyriausybės manymu, prašymo priimti prejudicinį sprendimą priimtumas kelia abejonių, nes tiek faktinių aplinkybių aprašymas, tiek atitinkamų nacionalinės teisės nuostatų pateikimas yra neišsamus ir vien iš bylos faktų neįmanoma nustatyti klausimų, pateiktų siekiant išspręsti bylą, svarbos.

²⁵ Šiuo klausimu reikia priminti, kad pagal suformuotą Teisingumo Teismo jurisprudenciją, jeigu klausimai yra susiję su Sąjungos teisės išaiškinimu, Teisingumo Teismas iš principo turi dėl jų priimti sprendimą. Darytina išvada, kad klausimams dėl Sąjungos teisės taikoma svarbos prezumpcija. Teisingumo Teismas gali atsisakyti priimti sprendimą dėl nacionalinio teismo pateikto prejudicinio klausimo tik jeigu akivaizdu, kad prašomas Sąjungos teisės išaiškinimas visiškai nesusijęs su pagrindinėje byloje nagrinėjamo ginčo aplinkybėmis ar dalyku, jeigu problema hipotetinė arba Teisingumas Teismas neturi informacijos apie faktines ir teisines aplinkybes, būtinas tam, kad naudingai atsakytų į jam pateiktus klausimus (2018 m. kovo 7 d. Sprendimas *flightright ir kt.*, C-274/16, C-447/16 ir C-448/16, EU:C:2018:160, 46 punktą ir jame nurodyta jurisprudencija).

- 26 Šiuo atveju, viena vertus, nutartyje dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą pateiktas ginčo pagrindinėje byloje faktinių aplinkybių aprašymas, pakartotas šio sprendimo 10–15 punktuose, ir atitinkamo nacionalinio teisinio pagrindo apibūdinimas, pakartotas šio sprendimo 8–9 punktuose, yra pakankamai aiškūs ir išsamūs, kad Teisingumo Teismas galėtų naudingai atsakyti į jam pateiktus klausimus.
- 27 Kita vertus, kaip matyti iš šio sprendimo 16–22 punktų, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nurodo priežastis, dėl kurių kreipėsi į Teisingumo Teismą dėl vartotojo teisių turinio išaiškinimo pagal Direktyvos 1999/44 3 straipsnį pagrindinėje byloje ir, be kita ko, dėl būtinybės, siekiant išspręsti šį ginčą, nustatyti vietą, kur vartotojas privalo pateikti nuotolinės prekybos būdu pirktą prekę, kad prekiautojas užtikrintų jos atitiktį sutarčiai.
- 28 Darytina išvada, kad prašymas priimti prejudicinį sprendimą yra priimtinas.

Dėl prejudicinių klausimų

Dėl trijų pirmųjų klausimų

- 29 Savo pirmaisiais trimis klausimais, kuriuos reikėtų nagrinėti kartu, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia išsiaiškinti, ar Direktyvos 1999/44 3 straipsnio 3 dalis turi būti aiškinama taip, kad vieta, kur vartotojas privalo pateikti nuotolinės prekybos būdu pirktą prekę, kad pardavėjas užtikrintų jos atitiktį sutarčiai, visuomet yra ta vieta, kur yra ši prekė, arba, jeigu ne, visuomet ta vieta, kur yra pardavėjo buveinė, arba, jeigu irgi ne, kokie kriterijai išplaukia iš šios nuostatos, kuriais remiantis būtų galima nustatyti šią vietą.
- 30 Pirmiausia reikėtų priminti, kad pagal Direktyvos 1999/44 3 straipsnio 2 dalį tuo atveju, kai pristačius prekę yra neatitikimų, vartotojas turi teisę į nemokamą prekių atitikties sutarčiai užtikrinimą, jas pataisant ar pakeičiant pagal šios direktyvos 3 straipsnio 3 dalį, arba teisę į atitinkamą kainos sumažinimą ar sutarties nutraukimą pagal šio straipsnio 5 ir 6 dalis (šiuo klausimu žr. 2008 m. balandžio 17 d. Sprendimo *Quelle*, C-404/06, EU:C:2008:231, 27 punktą).
- 31 Pagal šios direktyvos 3 straipsnio 3 dalies pirmą ir trečią pastraipą vartotojas pirmiausia gali reikalauti, kad pardavėjas pataisytų arba pakeistų prekes, – abiem atvejais nemokamai, – nebent tai yra neįmanoma ar neproporcinga. Šiuo tikslu bet koks prekių pataisymas ar pakeitimas atliekamas per protingą laiką ir nesukeliant jokių didelių nepatogumų vartotojui, atsižvelgiant į prekių pobūdį ir paskirtį, dėl kurios tos prekės vartotojui buvo reikalingos.
- 32 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad nors Direktyvos 1999/44 3 straipsnio 3 dalis nenustato vietos, kur pardavėjui turi būti pateikta sutarties neatitinkanti prekė, kad būtų pataisyta ar pakeista, vis dėlto šioje nuostatoje nustatytos tam tikros sąlygos, pagal kurias turi būti užtikrinama prekių atitiktis sutarčiai. Bet koks pataisymas arba pakeitimas turi būti atliktas nemokamai per protingą laiką ir nesukeliant jokių didelių nepatogumų vartotojui. Toks trejopas reikalavimas yra Sąjungos teisės aktų leidėjo siekiu užtikrinti veiksmingą vartotojo apsaugą išraiška (2011 m. birželio 16 d. Sprendimo *Gebr. Weber ir Putz*, C-65/09 ir C-87/09, EU:C:2011:396, 52 punktą).
- 33 Darytina išvada, kad vieta, kur pardavėjui turi būti pateikta sutarties neatitinkanti prekė, kad būtų pataisyta ar pakeista, turi būti tinkama siekiant užtikrinti jos atitiktį sutarčiai pagal minėtą trejopą reikalavimą.
- 34 Pirma, dėl reikalavimo „nemokamai“ užtikrinti prekių atitiktį sutarčiai, pagal kurį negalimas joks pardavėjo, vykdančio sutartyje numatytą pareigą užtikrinti prekės atitiktį, finansinis reikalavimas, nesvarbu, ar tai būtų sutarties neatitinkančios prekės pataisymas, ar pakeitimas, ir siekiama apsaugoti

vartotoją nuo rizikos patirti finansinių išlaidų, kurios galėtų jį atgrasyti pasinaudoti teisėmis, jeigu tokios apsaugos nebūtų (šiuo klausimu žr. 2008 m. balandžio 17 d. Sprendimo *Quelle*, C-404/06, EU:C:2008:231, 34 punktą), pažymėtina, kad jis negali būti siejamas su vieta, kur vartotojas turi pateikti pardavėjui nuotolinės prekybos būdu pirktą vartojimo prekę, kad būtų užtikrinta jos atitiktis sutarčiai.

- 35 Žinoma, Direktyvos 1999/44 3 straipsnio 3 dalies pirmoje ir antroje pastraipose nurodyta, kad pardavėjas gali atsisakyti nemokamai pataisyti prekes arba jas pakeisti, jeigu tai neįmanoma arba neproporcinga, nes taikant vieną iš šių teisių gynimo priemonių, palyginti su kita priemone, pardavėjui atsirastų nepagrįstų išlaidų. Vis dėlto kriterijai, leidžiantys įvertinti tokių minėtos direktyvos 3 straipsnio 3 dalies antroje pastraipoje išvardytų išlaidų nepagrįstumą, yra susiję su verte, kurią prekė būtų turėjusi, jei nebūtų neatitikimo sutarčiai, su tokio neatitikimo dydžiu ir tuo, ar gali būti taikomos kitos teisių gynbos priemonės, nesukeliant jokių didelių nepatogumų vartotojui, ir taikomi neatsižvelgiant į vietą, kur vartotojas turi pateikti prekiautojui nuotolinės prekybos būdu pirktą vartojimo prekę, kad būtų užtikrinta jos atitiktis sutarčiai.
- 36 Antra, dėl reikalavimo užtikrinti prekių atitiktį sutarčiai „per protingą laiką“ pažymėtina, kad tokios atitikties sutarčiai užtikrinimo greitumas gali skirtis, atsižvelgiant į vietą, kur vartotojas šiuo tikslu turi pateikti prekę pardavėjui.
- 37 Iš tiesų, kaip generalinis advokatas nurodė savo išvados 60 punkte, tam tikromis aplinkybėmis, jeigu prekė yra kitoje nei jo buveinė šalyje, galėtų praeiti nemažai laiko, kol pardavėjas šioje vietoje patikrintų prekę, siekdamas ją pataisyti arba pakeisti. Tokiu atveju negalima atmesti galimybės, kad, pateikiant prekę pardavėjui jo buveinės vietoje, gali būti užtikrinta greitesnė jos atitiktis sutarčiai.
- 38 Kita vertus, jeigu pardavėjas jau turi sukūręs prekių garantinės priežiūros paslaugų tinklą arba transporto paslaugų tinklą toje vietoje, kur yra prekė, jos atitikties sutarčiai užtikrinimas gali būti greitesnis, jeigu pardavėjas šią prekę patikrintų šioje vietoje arba pats organizuotų jos transportavimą į savo buveinės vietą.
- 39 Trečia, Direktyvos 1999/44 3 straipsnio 3 dalies trečioje pastraipoje reikalaujama, kad prekių atitiktis sutarčiai būtų užtikrinama „nesukeliant jokių didelių nepatogumų vartotojui, atsižvelgiant į prekių pobūdį ir paskirtį, dėl kurios tos prekės vartotojui buvo reikalingos“.
- 40 Darytina išvada, pirma, kad vietos, kur prekė turi būti pateikta, kad būtų užtikrinta jos atitiktis sutarčiai, negalima parinkti taip, kad dėl to vartotojui kiltų kokių nors nepatogumų, – nes siekdamas, kad būtų užtikrinta ši atitiktis sutarčiai, vartotojas paprastai turi skirti laiko ir pastangų, susijusių su prekės pakavimu ir gražinimu, – ypač didelių nepatogumų, kurie, kaip generalinis advokatas pažymėjo savo išvados 68 punkte, turi būti suprantami kaip našta, galinti paprastą vartotoją atgrasyti nuo savo teisių gynimo.
- 41 Šiuo klausimu iš tiesų reikia atsižvelgti į tai, kad pagal Direktyvos 1999/44 3 straipsnį siekiama užtikrinti tinkamą vartotojo ir pardavėjo interesų pusiausvyrą, garantuojant vartotojui, kaip silpnesnįjį sutarties šaliai, visišką ir veiksmingą apsaugą tais atvejais, kai pardavėjas netinkamai vykdo sutartinius įsipareigojimus, kartu leidžiant atsižvelgti į minėto pardavėjo nurodomus ekonominio pobūdžio argumentus (2011 m. birželio 16 d. Sprendimo *Gebr. Weber ir Putz*, C-65/09 ir C-87/09, EU:C:2011:396, 75 punktas).
- 42 Be to, siekiant įvertinti, ar užtikrinant prekės atitiktį sutarčiai gali kilti didelių nepatogumų paprastam vartotojui, reikia atsižvelgti į prekės pobūdį ir paskirtį, dėl kurios ta prekė vartotojui buvo reikalinga.

- 43 Tam tikrais atvejais, atsižvelgiant tiek į prekių pobūdį, pirmiausia į jų didelį svorį, apimtį, ypatingą pažeidžiamumą arba į itin sudėtingus jų siuntimo reikalavimus, tiek į paskirtį, dėl kurios ta prekė paprastam vartotojui reikalinga, ypač kai reikalingas išankstinis instaliavimas, jų išsiuntimas į pardavėjo buveinės vietą gali šiam vartotojui sukelti didelių nepatogumų, prieštaraujančių Direktyvos 1999/44 3 straipsnio 3 dalies trečioje pastraipoje nustatytiems reikalavimams.
- 44 Kitais atvejais, atvirkščiai, galima preziumuoti, kad siunčiant į pardavėjo buveinę mažas prekes, dėl kurių nereikia imtis nei ypatingų atsargumo priemonių, nei pasirūpinti specialiomis transportavimo sąlygomis, paprastam vartotojui nekyla didelių nepatogumų.
- 45 Taigi vieta, kur vartotojas turi pateikti pardavėjui nuotolinės prekybos būdu pirktą prekę, kad šis užtikrintų jos atitiktį sutarčiai, kuri yra tinkamiausia siekiant nemokamai, per protingą laiką ir nesukeliant jokių didelių nepatogumų vartotojui užtikrinti tokią atitiktį sutarčiai, priklauso nuo kiekvienam atvejui būdingų konkrečių aplinkybių.
- 46 Šiuo klausimu, kiek tai susiję su teisinio saugumo sumetimais, reikėtų priminti, kad, remiantis Direktyvos 1999/44 1 straipsnio 1 dalimi ir 8 straipsnio 2 dalimi, šia direktyva siekiama užtikrinti minimalų vartotojų apsaugos lygį jos reglamentuojamoje srityje. Iš šių nuostatų pirmiausia matyti, kad valstybės narės turi teisę savo nacionalinės teisės aktuose numatyti vietą arba vietas, į kurią (-ias) vartotojas turi pateikti prekiautojui nuotolinės prekybos būdu pirktą prekę, kad būtų užtikrinta jos atitiktis sutarčiai, jeigu jos atitinka minėtos direktyvos 3 straipsnio 3 dalies reikalavimus. Be to, valstybės narės gali priimti arba palikti galioti griežtesnes nuostatas, kuriomis siekiama užtikrinti aukštesnio lygio vartotojų apsaugą, pavyzdžiui, tam tikroms prekių kategorijoms taikomas specifines taisykles.
- 47 Taikydami nacionalinę teisę nacionaliniai teismai turi ją aiškinti atsižvelgdami į šios teisės normų visetą ir taikyti joje pripažintus aiškinimo metodus taip, kad būtų kuo labiau paisoma Direktyvos 1999/44 teksto ir jos tikslo, kad būtų pasiektas joje numatytas rezultatas ir laikomasi SESV 288 straipsnio trečios pastraipos. Be to, Teisingumo Teismas yra nusprendęs, kad Sąjungos teisę atitinkančio aiškinimo reikalavimas apima nacionaliniams teismams nustatytą pareigą prireikus pakeisti suformuotą nacionalinę jurisprudenciją, jeigu paaiškėja, kad ji pagrįsta su direktyvos tikslais nesuderinamu nacionalinės teisės išaiškinimu (2016 m. balandžio 19 d. Sprendimo *DI*, C-441/14, EU:C:2016:278, 31 ir 33 punktai ir jame nurodyta jurisprudencija).
- 48 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, į pirmuosius tris klausimus reikia atsakyti, kad Direktyvos 1999/44 3 straipsnio 3 dalis turi būti aiškinama taip, kad valstybėms narėms paliekama teisė nustatyti vietą, kur vartotojas privalo pateikti nuotolinės prekybos būdu pirktą vartojimo prekę, kad būtų užtikrinta jos atitiktis sutarčiai pagal šią nuostatą. Ši vieta turi būti tokia, kad prekės atitiktis sutarčiai būtų užtikrinta nemokamai, per protingą laiką ir nesukeliant jokių didelių nepatogumų vartotojui, atsižvelgiant į prekės pobūdį ir paskirtį, dėl kurios ta prekė vartotojui buvo reikalinga. Šiuo klausimu nacionalinis teismas turi vadovautis aiškinimu, atitinkančiu Direktyvą 1999/44, taip pat, jei reikia, iš dalies pakeisti savo suformuotą praktiką, jeigu ji pagrįsta nacionalinės teisės aiškinimu, neatitinkančiu šios direktyvos tikslų.

Dėl ketvirtojo klausimo

- 49 Savo ketvirtuoju klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės prašo išaiškinti, ar Direktyvos 1999/44 3 straipsnio 2–4 punktai turi būti aiškinami taip, kad vartotojo teisė į nuotolinės prekybos būdu pirktos prekės atitikties sutarčiai užtikrinimą „nemokamai“ apima pardavėjo pareigą iš anksto apmokėti šios prekės transportavimo į pardavėjo buveinės vietą išlaidas, siekiant užtikrinti jos atitiktį sutarčiai.

- 50 Pagal šios direktyvos 3 straipsnio 4 dalį sąvoka „nemokamai“ reiškia išlaidas, reikalingas užtikrinti prekių atitikčiai pagal sutartį, visų pirma pašto, darbo ir medžiagų išlaidas.
- 51 Kaip matyti iš šio sprendimo 34 punkte nurodytos jurisprudencijos, ši pareiga nemokamai užtikrinti prekės atitiktį sutarčiai, kurią Sąjungos teisės aktų leidėjas ketino padaryti esminiu pagal Direktyvą 1999/44 vartotojui garantuojamos apsaugos elementu, siekiama apsaugoti vartotoją nuo rizikos patirti finansinių išlaidų, kurios galėtų jį atgrasyti pasinaudoti teisėmis, jeigu tokios apsaugos nebūtų (šiuo klausimu žr. 2008 m. balandžio 17 d. Sprendimo *Quelle*, C-404/06, EU:C:2008:231, 33 ir 34 punktus).
- 52 Kartu, kaip jau minėta šio sprendimo 41 punkte, šia direktyva siekiama ne tik užtikrinti tinkamą vartotojo ir pardavėjo interesų pusiausvyrą, garantuojant vartotojui, kaip silpnesniajai sutarties šaliai, visišką ir veiksmingą apsaugą tais atvejais, kai pardavėjas netinkamai vykdo sutartinius įsipareigojimus, bet ir šiuos interesus derinti su pardavėjo nurodomais ekonominio pobūdžio argumentais (šiuo klausimu žr. 2011 m. birželio 16 d. Sprendimo *Gebr. Weber ir Putz*, C-65/09 et C-87/09, EU:C:2011:396, 75 punktą).
- 53 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, reikėtų pažymėti, kad pardavėjui tenkanti pareiga iš anksto sistemingai apmokėti nuotolinės prekybos būdu pirktų prekių, kurios neatitinka sutarties, transportavimo į jo buveinės vietą išlaidas gali, viena vertus, padidinti laiką, kuris būtinas siekiant užtikrinti tokios prekės atitiktį sutarčiai to atlikimo per protingą laiką sąskaita. Taip ypač būtų tuomet, jei pardavėjas nenaudotų iš anksto apmokėtų grąžinti skirtų mokes ženklių ir būtų priverstas pervesti su tokiu išankstiniu mokėjimu susijusias sumas. Kita vertus, dėl tokios pareigos pardavėjui gali tekti pernelyg didelė našta, ypač tais atvejais, kai po patikrinimo nustatoma, kad prekė yra tinkamos kokybės.
- 54 Tokiomis aplinkybėmis, siekiant suderinti vartotojo ir pardavėjo interesus, kaip to siekiama pagal Direktyvą 1999/44, nereikalaujama, kad pareiga nemokamai užtikrinti prekės atitiktį sutarčiai apimtų ne tik pardavėjo pareigą kompensuoti vartotojui šios prekės transportavimo į pardavėjo buveinę išlaidas, bet ir pareigą iš anksto sistemingai apmokėti šias vartotojo patiriamas išlaidas.
- 55 Vis dėlto siekiant suderinti šiuos interesus vartotojo apsaugos tikslais, kaip tai matyti iš šio sprendimo 34 ir 40 punktų, reikia, kad vartotojų iš anksto apmokėtos transportavimo išlaidos netaptų našta, galinčia atgrasyti paprastą vartotoją ginti savo teises. Šiuo klausimu nagrinėdamas, ar tenkanti našta gali atgrasyti tokį vartotoją ginti savo teises, nacionalinis teismas turi atsižvelgti, kaip pažymėjo generalinis advokatas savo išvados 86 punkte, į kiekvienam atvejui būdingas konkrečias aplinkybes, pirmiausia į tokius aspektus, kaip transportavimo išlaidų dydis, sutarties neatitinkančios prekės vertė arba teisinė arba faktinė galimybė vartotojui ginti savo teises, jeigu pardavėjas nekompensuotų vartotojo iš anksto apmokėtų transportavimo išlaidų.
- 56 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, į ketvirtąjį klausimą reikia atsakyti, kad Direktyvos 1999/44 3 straipsnio 2–4 dalys turi būti aiškinamos taip, kad vartotojo teisė į nuotolinės prekybos būdu pirktos prekės atitikties sutarčiai užtikrinimą „nemokamai“ neapima pardavėjo pareigos iš anksto apmokėti šios prekės transportavimo į pardavėjo buveinės vietą išlaidas, siekiant užtikrinti jos atitiktį sutarčiai, nebent šiam vartotojui tenkantis išankstinis šių išlaidų apmokėjimas tampa našta, galinčia atgrasyti jį ginti savo teises, o tai turi patikrinti nacionalinis teismas.

Dėl penktojo ir šeštojo klausimų

- 57 Savo penktuoju ir šeštuoju klausimais, kuriuos reikia nagrinėti kartu, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia išsiaiškinti, ar Direktyvos 1999/44 3 straipsnio 3 dalies ir 3 straipsnio 5 dalies antros įtraukos nuostatos turi būti aiškinamos taip, kad tokiomis aplinkybėmis, kaip nagrinėjamos pagrindinėje byloje, vartotojas, kuris informavo pardavėją apie nuotolinės prekybos

būdu pirktos prekės neatitikimą sutarčiai, tačiau nepateikė šios prekės pardavėjui jo buveinės vietoje, kad būtų užtikrinta jos atitiktis sutarčiai, turi teisę nutraukti sutartį, remdamasis tuo, jog nebuvo apgintos jo teisės per protingą laiką.

- 58 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad šios direktyvos 3 straipsnio 3 ir 5 dalyse pateikta aiški teisių gynimo priemonių, kuriomis vartotojas turi teisę pasinaudoti, kai prekės neatitinka sutarties, hierarchija.
- 59 Pagal direktyvos 3 straipsnio 3 dalies pirmą pastraipą vartotojas pirmiausia gali reikalauti, kad pardavėjas nemokamai pataisytų arba pakeistų prekes, nebent tai yra neįmanoma ar neproporcinga.
- 60 Tik jeigu vartotojas neturi teisės reikalauti nei pataisyti, nei pakeisti sutarties neatitinkančias prekes arba jeigu pardavėjas neįgyvendino kurios nors iš šių teisių gynimo priemonių per protingą laiką ar nesukeldamas vartotojui didelių nepatogumų, vartotojas, vadovaudamasis minėtos direktyvos 3 straipsnio 5 dalimi, gali reikalauti nutraukti sutartį, išskyrus atvejus, kai pagal Direktyvos 1999/44 3 straipsnio 6 dalį prekės neatitikimas yra mažareikšmis.
- 61 Šiuo klausimu, atsižvelgiant į tai, kad pagal Direktyvos 1999/44 3 straipsnio 3 ir 5 dalis, siejamas su jos 10 konstatuojamąja dalimi, šia direktyva, atsižvelgiant į abiejų sutarties šalių interesus, pirmenybė teikiama šiai sutarčiai įvykdyti, pasinaudojant dviem pirmiausia numatytomis teisių gynimo priemonėmis, o ne jai nutraukti (šiuo klausimu žr. 2011 m. birželio 16 d. Sprendimo *Gebr. Weber ir Putz*, C-65/09 ir C-87/09, EU:C:2011:396, 72 punktą), minėtoje direktyvoje šiuo tikslu prekės neatitikimo sutarčiai atveju numatytos tam tikros pozityvios pareigos tiek vartotojui, tiek pardavėjui.
- 62 Taigi pagal Direktyvos 1999/44 3 straipsnio 3 dalies pirmą pastraipą vartotojas, pageidaujantis, kad būtų užtikrinta prekės atitiktis sutarčiai, turi pardavėjui suteikti tinkamą galimybę tai padaryti. Šiuo tikslu jis privalo informuoti pardavėją apie šį neatitikimą ir pasirinktas teisių gynimo priemones: pataisyti prekę arba ją pakeisti. Be to, vartotojas privalo pateikti sutarties neatitinkančią prekę pardavėjui.
- 63 Savo ruožtu pardavėjas privalo nemokamai, per protingą laiką ir nesukeldamas jokių didelių nepatogumų vartotojui pataisyti arba pakeisti prekę; jis gali atsisakyti tik jeigu tai yra neįmanoma ar neproporcinga. Kaip matyti iš šio sprendimo 60 punkto, vartotojas gali reikalauti, kad sutartis būtų nutraukta tik tuo atveju, jei pardavėjas neįvykdė savo atitinkamų pareigų, nustatytų Direktyvos 1999/44 3 straipsnio 3 dalyje.
- 64 Šiuo atveju prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nurodo, kad pagrindinės bylos šalys nei susitarė dėl vietos, kur turėjo būti pateikta atitinkama pardavėjo prekę, kad būtų užtikrinta jos atitiktis sutarčiai, nei to aptarė. Kita vertus, iš prašymo priimti prejudicinį sprendimą yra aišku, kad vartotojas Ch. Fülla informavo pardavėją *Toolport* apie prekės neatitikimus ir paprašė užtikrinti prekės atitiktį sutarčiai jo gyvenamojoje vietoje, tačiau *Toolport* į jo prašymą niekaip nereagavo. Tik per procesą prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teisme bendrovė pirmą kartą nurodė, kad prekę reikėtų pristatyti į jos buveinę. Pasak prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo, atsižvelgiant į aptariamą prekę požymius, transportavimo į pardavėjo buveinės vietą organizavimas galėjo vartotojui sukelti „didelių nepatogumų“, kaip tai suprantama pagal šios direktyvos 3 straipsnio 3 dalį.
- 65 Šiuo klausimu konstatuotina, kad vartotojas, kuris aiškiai informavo pardavėją apie nuotolinės prekybos būdu pirktos prekės neatitikimą sutarčiai, kurios transportavimas į pardavėjo buveinės vietą jam galėjo sukelti didelių nepatogumų, ir kuris šią prekę, kad būtų užtikrinta jos atitiktis, pardavėjui pateikė savo gyvenamojoje vietoje, tačiau iš jo nesulaukė nei informacijos dėl vietos, į kurią privalo pateikti nuotolinės prekybos būdu pirktą vartojimo prekę, kad būtų užtikrinta jos atitiktis sutarčiai, nei kito adekvataus pozityvaus veiksmo, ir dėl to nepristatė minėtam pardavėjui tos prekės į aptariamą vietą, įvykdė rūpestingumo pareigą, kuri jam tenka pagal Direktyvos 1999/44 3 straipsnio 3 dalies pirmą pastraipą (šiuo klausimu žr. 2015 m. birželio 4 d. Sprendimo *Faber*, C-497/13, EU:C:2015:357, 61–63 punktus).

- 66 Kita vertus, pardavėjo pareiga per protingą laiką taikyti teisių gynimo priemonę, ko nepadarius vartotojas pagal Direktyvos 1999/44 3 straipsnio 5 dalies antrą įtrauką įgyja teisę reikalauti nutraukti sutartį, nėra įvykdyta, jeigu jis nesiima jokios adekvačios priemonės, kad mažų mažiausiai patikrintų sutarties neatitinkančią prekę, įskaitant per protingą laiką informuoti vartotoją apie vietą, į kurią jam turi būti pristatyta sutarties neatitinkanti prekė, kad būtų užtikrinta jos atitiktis.
- 67 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta pirma, į penktąjį ir šeštąjį klausimus reikia atsakyti taip: kartu taikomos Direktyvos 1999/44 3 straipsnio 3 dalies ir 3 straipsnio 5 dalies antros įtraukos nuostatos turi būti aiškinamos taip, kad tokiomis aplinkybėmis, kaip nagrinėjamos pagrindinėje byloje, vartotojas, kuris informavo pardavėją apie nuotolinės prekybos būdu pirkto prekės neatitikimą sutarčiai, kurios transportavimas į pardavėjo buveinės vietą jam galėjo sukelti didelių nepatogumų, ir kuris šią prekę jos atitikties užtikrinimo tikslu pardavėjui pateikė savo gyvenamojoje vietoje, turi teisę nutraukti sutartį, remdamasis tuo, kad per protingą laiką nebuvo taikomos teisių gynbos priemonės, jeigu pardavėjas nesiėmė jokios adekvačios priemonės, kad užtikrintų minėtos prekės atitiktį sutarčiai, įskaitant vartotojo informavimą apie vietą, kur vartotojas privalo pristatyti nuotolinės prekybos būdu pirkto vartojimo prekę, kad galėtų užtikrinti jos atitiktį sutarčiai. Šiuo klausimu nacionalinis teismas, vadovaudamasis Direktyvą 1999/44 atitinkančiu aiškinimu, turi užtikrinti šio vartotojo teisę nutraukti sutartį.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

- 68 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusių teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti tas teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (pirmoji kolegija) nusprendžia:

1. 1999 m. gegužės 25 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 1999/44/EB dėl vartojimo prekių pardavimo ir susijusių garantijų tam tikrų aspektų 3 straipsnio 3 dalį reikia aiškinti taip, kad valstybėms narėms paliekama teisė nustatyti vietą, kur vartotojas privalo pristatyti pardavėjui nuotolinės prekybos būdu pirkto prekę, kad būtų užtikrinta jos atitiktis sutarčiai pagal šią nuostatą. Ši vieta turi būti tokia, kad būtų užtikrinta prekės atitiktis sutarčiai nemokamai, per protingą laiką ir nesukeliant jokių didelių nepatogumų vartotojui, atsižvelgiant į prekės pobūdį ir paskirtį, dėl kurios ta prekė vartotojui buvo reikalinga. Šiuo klausimu nacionalinis teismas turi vadovautis aiškinimu, atitinkančiu Direktyvą 1999/44, ir, jei reikia, iš dalies pakeisti savo suformuotą praktiką, jeigu ji pagrįsta nacionalinės teisės aiškinimu, neatitinkančiu šios direktyvos tikslų.
2. Direktyvos 1999/44 3 straipsnio 2–4 dalys turi būti aiškinamos taip, kad vartotojo teisė į nuotolinės prekybos būdu pirkto prekės atitikties sutarčiai užtikrinimą „nemokamai“ neapima pardavėjo pareigos iš anksto apmokėti šios prekės transportavimo į pardavėjo buveinės vietą išlaidas, siekiant užtikrinti jos atitiktį sutarčiai, nebent šiam vartotojui tenkantis išankstinis šių išlaidų apmokėjimas tampa našta, galinčia jį atgrasyti ginti savo teises, o tai turi patikrinti nacionalinis teismas.
3. Kartu taikomos Direktyvos 1999/44 3 straipsnio 3 dalies ir 3 straipsnio 5 dalies antros įtraukos nuostatos turi būti aiškinamos taip, kad tokiomis aplinkybėmis, kaip nagrinėjamos pagrindinėje byloje, vartotojas, kuris informavo pardavėją apie nuotolinės prekybos būdu pirkto prekės neatitikimą sutarčiai, kurios transportavimas į pardavėjo buveinės vietą jam galėjo sukelti didelių nepatogumų, ir kuris šią prekę jos atitikties užtikrinimo tikslu pardavėjui pateikė savo gyvenamojoje vietoje, turi teisę nutraukti sutartį, remdamasis tuo, kad per protingą laiką nebuvo taikomos teisių gynbos priemonės, jeigu pardavėjas nesiėmė

jokios adekvačios priemonės, kad užtikrintų minėtos prekės atitiktį sutarčiai, įskaitant vartotojo informavimą apie vietą, kur vartotojas privalo pristatyti nuotolinės prekybos būdu pirktą vartojimo prekę, kad galėtų užtikrinti jos atitiktį sutarčiai. Šiuo klausimu nacionalinis teismas, vadovaudamasis Direktyvą 1999/44 atitinkančiu aiškinimu, turi užtikrinti šio vartotojo teisę nutraukti sutartį.

Parašai.